

Meilė jūsų gyvenime ?

Kun. A. Saulaitis sako: Meilė visada buvo savaiminė gyvenimo prielaida - artimieji myli mane, aš myliu juos. Kaip esu mylimas, sužinojau būdamas kokių 3 metų, gulėdamas ant dėžių karo pabėgėlių barake, kai baisiai skaudėjo ausį, o motina ištikimai budėjo visą naktį. Kaip myliu, sužinojau būdamas 9 metų, kai atsiskyrėme su senele ir iškeliavome iš Europos. Dvi tris dienas verkiau (Dievas davė, kad po 20 metų dar galėjau ją aplankyti Vokietijoje).

Mokslininkai teigia, kad pagrindinės žmogaus vertybės įsišaknija ankstyvoje vaikystėje. Karo metu (II pasaulinio, ne Krymo) ir ilgai po jo nieko neturėjome, tik vienas kitą, tačiau visada tikėjome, kad Dievas mus išgelbėjo.

Ankstyvoje paauglystėje išmokau dar keletą pamokų apie meilę. Atsimenu saulėtas Velykas, kai mano „senas“ Tėvelis (jau buvo 49 metų amžiaus) su manimi iškylavo kalnuose, domėdamasis tuo, kas man įdomu (bet iš rastos karvės griaučių namo teleido parsinešti kaukolę). O iš Mamutės (taip mamą vadinome) išmokau, kad nereikia delsti su meilės parodymu. Mat ji turėjo širdies ligą, kartais alpavo ir galėjo bet kada mirti. Taigi laišškai pirmyn atgal tarp tėvų ir vaikų iš stovyklų, universiteto bendrabučių, kelionių... ėjo kasdien (tas paprotys tebegalioja šiandien tarp sesers Marytės ir manęs).

Meilė nesiriboja mažąja šeima. Kai buvau dešimties, mama davė didelę dėžę drabužių nunešti netoliese gyvenantiems čigonams. Prisiklausęs liaudiškų pasakojimų apie vagystes, vaikų grobimą, per langą pamatęs daugybę keistais drabužiais apsirengusių tamsiaplaukių žmonių, tyliai prie durų palikau dėžę ir greit pabėgau.

Dažydami margučius Velykoms visada paruošdavome pintinėlę našlėms, vienišioms. Ir per Kalėdas jų neužmiršdavome. Jau būdamas kunigu prieš Kalėdas kepdavau pyragaičių ir išvežiodavau tais metais liūdniau švęsiantiems Kūčias. Tokius šeimos papročius palaikė ir skautiškas paprotys kasdien padaryti (stengiantis likti nepastebėtam) gerąjį darbėlį.

Gimnazijoje, skautų ir skaučių stovyklose, lituanistinėje mokykloje buvo laikas žavėtis mergaitėmis ir įsimylėti. Jau brandesnio amžiaus (buvau 21 metų) išgyvenau, ką reiškia būti moters vertinamam kaip žmogui. Visą tą laiką, norėdamas įsigilinti ir suvokti, kas yra tikra meilė, skaitydavau storą šv. Augustino raštų tomą.

Yra toks vaikų žaidimėlis - iš baltagalvės žiedo skinti po žiedlapį ir skaičiuoti „myli, nemyli“. Taip ir žmogiškuose santykiuose su tėvais, kitais artimaisiais, draugais, draugėmis, bendradarbiais, su pačiu Dievu mes tyrinėjome, ar tikrai ir kaip myli. Geriausiai atsako maži vaikai, paklausti: „Kiek Dievas mus myli?“ Atsakydami jie ištiesia savo rankas į šonus (kaip Jėzus ant kryžiaus): „Tiek!“

Ką reiškia, kad Dievas mus pirmas pamilo, patyriau iš žmonių, kurie parodė dėmesį neprašyti ir be regimos priežasties. Kaip Šv. Raštas sako, esminė žmogaus tikrovė ir pagrindas yra ne tai, kad mes Dievą mylime, bet kad Jis pirmas mus pamilo ir myli. Visiškai sutinku su šv. Ignacu, kad meilė labiau parodoma darbais nei žodžiais (nors žodžiai ne pro šalį), ir manau, kad ištikimybė asmeniui, asmenims yra svarbiausias meilės bruožas.

Kun. A. Saulaitis SJ

Kun. G. Numgaudis sako: Meilė yra brangiausia, bet kartu ir skausmingiausia Dievo dovana. Pirmiausia - meilė iš Dievo. Mane ji skaudina, kadangi aš nepajėgiu Dievo mylėti, kaip Dievas myli mane. Nepajėgiu būti pastovus ir ištikimas Dievui, mylinčiam Dievui, esu nepastovus ir neištikimas savo pažadams. Dievo meilė, kuria Jis mane apdovanoja per žmonių širdis, vėlgi dažnai žeidžia. Negaliu būti kartu su tais žmonėmis, kurių pasiilgstu, kurie man brangūs. O jeigu ir esu kartu su jais, vėlgi - nemoku mylėti. Bet džiaugiuosi, kad skauda, nes tikiu, kad kol yra skausmas, tol kažkiek dar myliu, nesu abejingas. Ir dėkoju Dievui už tą skausmą, nes manau, kad per jį kažkas auga, gryninasi ir kažkas susijungia amžinybėje. Kuo mes daugiau džiaugsimės amžinybėje? Ar kartu iškentėtais skausmais, vargais, ar patirtais malonumais, džiaugsmams? Aš manau, kad vis dėlto, kai mes

susitinkame ilgai nesimatę dažniau tylomis, bet su tikru džiaugsmu, prisimename, ką esame kartu iškentę. Aišku, džiaugsmas irgi lydi arba apvainikuoja meilę. Juk po nakties išaušęs rytas visada be galo džiugina.

Kun. Gediminas Numgaudis OFM

Kun. A. Kazlauskas sako: Pats tinkamiausias ir svarbiausias klausimas Romos katalikų kunigui. Tai sakau visiškai neironizuodamas. Visam laikui tai supratau, klausydamasis Romos žydų bendruomenės pirmininkės kalbos Romoje. Tada buvau žalias seminaristas. Ji kalbėjo apie tris žvaigždes danguje - šabo pradžios laiką. Kaip Biblijos išminčiai, žvaigždes ji vadino vardais, trijų didžiųjų pasaulio religijų svarbiausiomis vertybėmis: žydams - laisve; musulmonams - teisingumu; krikščioniams - meile. Ir dar, sakė ji, kaip šabas neprasideda be visų trijų žvaigždžių, taip nėra laisvės be teisingumo, o teisingumo be meilės. Tada aš supratau, kad pats ruošiuosi liudyti meilę. Keista, bet žodis „meilė“, taip dažnai sakomas ir išgirstamas, taip ir lieka nenusakomas, nesuprantamas dalykas. Tikriausiai kaip ir pati krikščionybė. Ar tai vien idėja? Juk kiekvienas galėtų vis vardyti meilės pavyzdžius iš savo ar svetimų gyvenimų. Nesuprantu meilės kaip naivaus, seniai karikatūromis paversto gerumo, į žemę žiūrinčiomis didelėmis mirksinčiomis akimis. Esu giliai įsitikinęs, kad lygiai kaip krikščionybė, meilė yra labai konkretus, labai gyvenimiškas, labai kasdieniškas ir lygiai kaip krikščionybė būtinas dalykas. Nepriimu šio klausimo kaip pikantiško iššūkio celibatą pasirinkusiajam. Jei klausama čia būtų apie tai, atsakyčiau: šiandieninio ar vakarykščio įsimylėjimo ar susižavėjimo meile nevadinu. Ir ne vien todėl, kad vyskupas mano įšventinimo kunigu liturgijos homilijoje citavo savo močiutę, sakydavusią: „Vargas! Dievas davė kunigystę, bet neatėmė žmogystės!“ Be meilės joks žmogus nėra visavertis, tik pirmiau išsiaiškinkim, ar kunigas yra žmogus?. Dėkoju Dievui, kad savo gyvenime jaučiau meilę tėvų namuose, tėviškės parapijoje, seminarijose, bičiulių, kolegų, bendradarbių rate. Nesu naivus ir žinau, kad ne viskas yra taip idiliška, bet kiekvienas gera linkintis žmogus, kurį sutinku, man jau yra meilės apsimylėjimas. Spėju, kad taip yra dar ir todėl, kad randama tai, ko ieškoma. Nemėgstu ieškoti priešų, bloga linkinčius natūraliai ignoruoju. Kartais netikėtai „apsireiškęs“ priešas tapdavo draugu. Nežinau kodėl, bet manęs ypač nedomina didžiavyriai ir didžios moterys bei jų žygdarbiai. Man malonesni ir įtikinamesni paprastos kasdienybės meilės stebuklai, leidžiantys pajusti gyvenimo skonį čia pat ir įsikūnijusio Dievo buvimą pasauly. Kad esu mylimas, tikrai žinau. Kitas klausimas, ar aš pats myliu? Norėčiau visada būti mylimas. Norėčiau mylėti.

Kun. Artūras Kazlauskas

Kun. P. V. Eglinas sako: Meilė - stebuklingas tepalas, kuriuo pasitėpus sparčiai ima gyti net ir baisiausios žaizdos. Žmonės mėgsta sakyti: kas turi pinigų, tas turi viską. Vis prisimenu kažkada vienoj kaimo bažnytelėj girdėtus senučiuko klebono pamokslo žodžius. Jis kalbėjo: už pinigų gali nusipirkti vaistų, bet sveikatos - ne. Gali nusipirkti minkštą pagalvę, bet ne ramų miegą. Gali nusipirkti gražius namus, bet nenusipirksi švarios sąžinės. Gali nusipirkti daug pažįstamų, bet tikrų draugų niekada. Galų gale už pinigų gali nusipirkti prašmatnų karstą, bet nenusipirksi amžinybės. Vienintelis tikras pinigas žmogaus gyvenime yra meilė. Galėtume perfrazuoti: kas turi meilę, tas turi viską. Aš taip pat turiu svajonę. Jeigu eidamas sodo taku kaip kadais Adomas, staiga susitikčiau priešais ateinantį Dievą, Jis mane užkalbintų ir man ištartų: „Dabar gali pasakyti vieną, patį svarbiausią savo norą ir aš jį išpildysiu“, esu įsitikinęs, kad atversčiau bibliją ir perskaityčiau Dievui jau milijoną kartų girdėtus apaštalo Pauliaus žodžius: Meilė kantri, meilė maloninga, ji nepavydi; meilė nesididžiuoja ir neišpuiksta. Ji nesielgia netinkamai, neieško savo naudo, nepasiduoda piktumui, pamiršta, kas buvo bloga, nesidžiaugia neteisybe, su džiaugsmu pritaria tiesai, ji visa pakelia, visa tiki, viskuo viliasi ir visa ištvėria. Meilė niekada nesibaigia (1 Kor 13,4-8).

Ir atsidusęs pridurčiau - Dieve, šitie žodžiai vis dar ne apie mane. Bet nepaprastai trokštu, kad jie būtų apie mane. Tai mano svajonė. Tai kiekvieno žmogaus svajonė. Ir visa savo būtimi jaučiu, kad jai vis dėlto lemta išsipildyti.

Kun. Pijus Virginijus Eglinas OP